

Arrest

nr. 92 107 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2012 (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen van de verwerende partij dienden de verzoekers respectievelijk op 5 september 2011 en op 19 juli 2011 een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt voor elk van beide op 30 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Tegen die beslissingen stelde de verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigerde bij arrest nr. 81 498 van 22 mei 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoekers.

De verzoekers dienden elk op 12 juli 2012 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 juli 2012 telkens een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 19 juli 2012 ter kennis gebracht. De motieven van deze bestreden beslissingen luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, N.A.S. (...), luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde [S.N.A.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit: Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.07.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 05.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 25.05.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een bevestigingsbrief van zijn dorpsgenoten (+bijhorende kopies van taskara’s) voorlegt in verband met zijn probleem met A.R. (...) (commandant van de Hezb-i-Islami) omwille van gronden. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft Overwegende dat betrokkene een enveloppe-dd 25.06.2012 voorlegt waarin bovenstaande documenten verzonden zouden zijn. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er exact verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er een document van het ziekenhuis te Kabul onderweg zou zijn waarin de overlijdensdatum van de schoonmoeder van betrokkene bevestigd wordt. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij de overlijdensakte van zijn schoonmoeder niet zou hebben kunnen meebrengen de eerste keer omdat hij ruzie zou hebben met zijn schoonfamilie, die hem de schuld geeft van haar overlijden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze het na meermaals smeken toch opgestuurd zouden hebben. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bovenstaande documenten nog niet had kunnen voorleggen op het CGVS omdat hij geen contact zou hebben kunnen leggen met mensen in Afghanistan, maar dat dit ondertussen wel gelukt zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene vrij was hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonmoeder door de mannen van A.R. (...) vermoord zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij geen klacht tegen Abdül Rahman ingediend zou hebben gedurende twintig jaar. omdat Abdul Rahman en de Hzeb-i-islami aan-de macht zou geweest zijn in Kapisa. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij graag zijn grond terug zou hebben en dat het niet uitmaakt hoe lang dit zou duren. Overwegende dat deze bewering geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, H.A.S. (...), luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde [H.A.S.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit: Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.07.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 19.07.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.01.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 25.05.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.07.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze na het overlijden van moeder stress en psychische problemen zou hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze thuis niet zou kunnen werken en dat haar echtgenoot en haar dochter al het werk zouden uitvoeren. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 19.07.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er een document onderweg zou zijn dat zou bewijzen dat haar moeder wel degelijk overleden zou zijn door de schuld van A.R. (...). Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie het document eerst niet zou hebben willen opsturen omdat ze haar echtgenoot de schuld geven van de dood van de moeder van betrokkene, maar dat ze het na meermaals vragen toch opgestuurd zouden hebben. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 32 van de Procedurerichtlijn. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 48/4, §1 en §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De Raad stelt vast dat de verzoekers deze middelen enkel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing ontwikkelen. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

De verzoekers zetten de middelen als volgt uiteen:

“Eerste middel: schending van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending art. 48/3 en art. 48/4 Vw. Schending van artikel 32 Procedurerichtlijn

Nieuwe documenten niet aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag

Verwerende partij stelt dat de betrokken documenten tijdens de eerste asielaanvraag konden naar voren worden gebracht.

Verzoekende partij heeft eindelijk contact gehad met mensen van zijn dorp. Gelet op het geweld en beperkte voorzieningen is het niet evident om contact te maken en daarenboven mensen te vinden die hulp willen bieden waarbij ze zelf risico zouden kunnen lopen.

Verzoekende partij heeft de originelen recent en heeft dan ook een nieuwe asielaanvraag gedaan. Had hij deze documenten eerder gehad dan had hij ze ook neergelegd.

Verwerende partij is dan ook totaal onredelijk door te stellen dat het ontvangstbewijs enkel bewijst dat er een verzending is gebeurd naar betrokkene doch zegt niets over de inhoud.

Tevens schendt verwerende partij bovenstaande artikelen wanneer zij stelt dat zij niet op basis van beweringen van verzoekende partij kan aannemen dat in Kapisa de heer A.R. (...) al 20 jaar de plak draait en Hzeb-i-islami aan de macht is.

Die kennis en onderzoeksbevoegdheid heeft het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verwerende partij heeft die kennis niet noch de onderzoeksbevoegdheid en kan aldus dit element niet zomaar terzijde schuiven als een “loze bewering”.

Tweede middel: Schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel in toepassing van artikel 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchteling opgemaakt te Genève. Schending van art 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het redelijkheidsbeginsel legt op dat verwerende partij bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

De beslissing mag bovendien geenszins in wanverhouding staan tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Verwerende partij is dan ook totaal onredelijk door te stellen dat de enveloppe enkel bewijst dat er een verzending is gebeurd naar betrokkene doch zegt niets over de inhoud.

De facto wil dit zeggen dat geen enkel document dat per post werd verstuurd noch in aanmerking kan genomen worden. Men kan immers nooit de inhoud van een pakket, envelop bewijzen.

Er is geen verklaring waarom verzoeker dit niet zou gedaan hebben indien hij ze wel in zijn bezit had. Immers verzoeker heeft niet nagelaten alle documenten die hij in zijn bezit had mede te delen aan verwerende partij.

Tevens is de beslissing onredelijk en overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid wanneer zij stelt dat zij niet op basis van beweringen van verzoekende partij kan aannemen dat in Kapisa de heer A.R. (...) al 20 jaar de plak draait en Hzeb-i-islami aan de macht is.

Die kennis en onderzoeksbevoegdheid heeft het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verwerende partij heeft die kennis niet noch de onderzoeksbevoegdheid en kan aldus dit element niet zomaar terzijde schuiven als een “loze bewering”.

Het middel is gegrond.

DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 48/4, §1 en §2 a en b VAN DE VREEMDELINGENWET EN ART. 3 EVRM. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending

van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De nationaliteit en identiteit van verzoekende partij wordt niet betwist.

De provincie Kapisa vanwaar verzoekende partij afkomstig is, wordt erkend als risicogebied volgens de Beleidsnota : "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers" d.d. 18 februari 2010 door Dirk VAN DEN BULCK ('<http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/beleidsnota-CGVS-Afghanistan-feb2010-NL.pdf>)

Het is echter minstens een schending van art. 3 EVRM om verzoeker terug te sturen naar Afghanistan.

Dat aan verzoeker derhalve minstens in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming moet in overweging genomen worden.

Dat het minstens een schending uitmaakt van art. 3 EVRM om verzoekende partij het bevel te geven om het land te verlaten waarbij verzoekende partij zal gerepatriëerd worden."

2.2. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet hebben daarentegen betrekking op de toekenning van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijgevolg kunnen de verzoekers de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig inroepen.

2.3. De richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 (Procedurerichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekers tonen dit echter op geen enkele manier aan.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag een brief van dorpsgenoten voorlegden waarin hun problemen werden bevestigd, samen met de bijhorende enveloppe. De verzoeker verklaart dat hij slechts recent contact gehad heeft met de mensen van zijn dorp, en het document dan ook nu pas kon voorleggen.

De verzoekers voeren aan dat zij een nieuw element hebben aangebracht dat er wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoekers stellen dat hun tweede asielaanvraag voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het voorgelegde document nieuw is in de zin dat het nog niet eerder werd voorgelegd. De verwerende partij motiveerde echter dat niet blijkt dat de verzoekers het aangebrachte stuk niet eerder in hun bezit hadden, door aan te geven dat de door de verzoekers voorgelegde briefomslag niet toelaat te besluiten dat het voorgelegde document er in opgenomen was.

De loutere bewering dat hadden de verzoekers dit document eerder gehad, ze deze dan ook hadden neergelegd, kan de concrete vaststelling dat de briefomslag niet toelaat te besluiten dat het voorgelegde document er in opgenomen was, niet weerleggen. Bijgevolg tonen de verzoekers ook niet aan dat de gemachtigde van staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd.

2.8. Daarenboven, daargelaten de vraag of het document eerder kon worden voorgelegd, is het zo dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “*ernstige aanwijzing*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.9. De Raad merkt op dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. het gesolliciteerd karakter van de brief niet wordt weerlegd. De verzoekers weerleggen, ontkennen of betwisten niet dat het attest op hun vraag werd opgesteld en aldus werd “gesolliciteerd”.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook in redelijkheid beslissen dat waar enkel een document wordt voorgelegd, waarvan het gesolliciteerd karakter op goede gronden werd vastgesteld, de verzoekers geen nieuw gegeven aanvoeren dat “ernstige aanwijzingen” bevat in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.10. Verzoekers stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 51/8 van de vreemdelingenwet schendt wanneer hij de beweringen van verzoekers dat in Kapisa de heer A. R. al 20 jaar de plak zwaait en Hzeb-i-islami aan macht is, niet aanneemt. Verzoekers stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze kennis en onderzoeksbevoegdheid niet heeft en dit element niet zomaar terzijde kan schuiven.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde m.b.t. de door verzoekers' aangevoerde beweringen als volgt: *"dat betrokkene verklaart dat hij geen klacht tegen A.R. (...) ingediend zou hebben gedurende twintig jaar. omdat Abdul Rahman en de Hzeb-i-islami aan-de macht zou geweest zijn in Kapisa. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij graag zijn grond terug zou hebben en dat het niet uitmaakt hoe lang dit zou duren. Overwegende dat deze bewering geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven."*

De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek geen afbreuk doet aan het kernelement van bovenstaande beoordeling, met name het gegeven dat verzoekers' verklaringen niet worden gestaafd en het gegeven dat verzoekers zich terug enten op het eerdere asielrelaas.

Uit vergelijking van verzoekers' verklaringen naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag met hun verklaringen aangaande de eerste asielaanvraag, blijkt immers uit het administratief dossier dat zij zich opnieuw enten op de problemen die ze reeds hebben aangehaald bij de eerste asielaanvraag en waarover de bevoegde asielinstanties reeds geoordeeld hebben dat deze geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus noch de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat, wanneer verzoekers zich bij hun nieuwe asielaanvraag slechts beperken tot het uiten van blote beweringen inzake de actualiteit van hun problemen doch hiervan niet het minste bewijs naar voren brengen, de gemachtigde oordeelt dat deze verklaringen geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven.

Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

Het uiten van blote beweringen kan echter hoegenaamd niet de appreciatie van de commissaris-generaal inzake de vorige asielprocedure weerleggen.

2.11. De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist zodat deze gehandhaafd blijven.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Samenvattend kan worden besloten dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de eerste verzoeker *"geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980"* en de betrokken aanvragen derhalve niet in overweging heeft genomen.

2.12. De Raad merkt op dat artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die verzoeker geschonden acht, bepaalt in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend of in welke omstandigheden subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Aangezien in de bestreden beslissingen evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoeker, doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag, kan de schending van deze bepaling in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

2.13. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Artikel 3 EVRM vereist aldus dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst alsook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, op zich niet volstaat (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41).

De Raad wijst erop dat wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). Men moet "*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

2.14. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar een algemeen rapport van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met name de beleidsnota "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*" van 18 februari 2010, waaruit zou moeten blijken dat de Afghaanse provincie Kapisa een risicogebied is, waardoor de repatriëring van de verzoekers naar Afghanistan een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

2.15. *In casu* stelt de Raad vast, op basis van het administratief dossier, dat zowel het Commissariaat-generaal als de Raad een onderzoek gevoerd hebben naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, en daarmee dus ook naar het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van de verzoeker in zijn land van herkomst, zoals voorzien door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en zoals eveneens vereist door artikel 3 van het EVRM, waarmee deze bepaling inhoudelijk overeenstemt.

Het Commissariaat-generaal als de Raad hebben eveneens een onderzoek gevoerd naar het risico op ernstige schade n.a.v. een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals voorzien door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet; artikel dat werd ingevoegd ten gevolge van de omzetting van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG.

Zowel het Commissariaat-generaal als de Raad besloten dat verzoekers hun beweerde nood aan subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebben gemaakt. Hoewel de nationaliteit, identiteit en herkomst van verzoekers niet wordt betwist, oordeelde het Commissariaat-generaal in haar weigeringsbeslissing van 30 januari 2012 als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Hisa-i-Awali Kohistan in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hoge/vermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Awali Kohistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, H. A. S., en uw schoonbroer, O. A., werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

De Raad stelt vast dat dit oordeel van het Commissariaat-generaal door de Raad werd bevestigd op 22 mei 2012 bij arrest nr. 81.498.

2.16. Waar verzoekers aanvoeren dat het minstens een schending van artikel 3 van het EVRM is om verzoekers terug te sturen naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat, enerzijds, de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, en dat, anderzijds, de bestreden beslissingen enkel tot gevolg hebben dat de verzoekers het grondgebied van de in de beslissing vermelde Staten dienen te verlaten, maar evenwel de verzoekers niet dwingen om naar hun land van herkomst terug te keren.

Daarenboven brengen de verzoekers, *in casu*, geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat door de afgifte van de bestreden beslissingen en bij eventuele terugkeer naar Afghanistan er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is begaan of zal worden begaan. Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst of een algemene toestand in een regio van het land van herkomst volstaat immers niet. De verzoekers moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Waar de verzoekers zich beperken tot blote beweringen en een summiere verwijzing naar een verouderde beleidsnota, slagen de verzoekers er echter niet in de bovenstaande beoordeling van het Commissariaat-generaal en de Raad te weerleggen en falen ze in het aanbrengen van *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.17. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de concrete motieven ervan niet worden betwist noch weerlegd door de verzoekers zodat deze gehandhaafd blijven.

De middelen, in zoverre ze ontvankelijk zijn, zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES